

„Pur și simplu magnifică... Una dintre cele mai importante cărți ale timpului nostru.”
Svenska Dagbladet

ÅSNE SEIERSTAD
DOUĂ SURORI

Din Norvegia în jihadul din Siria

EDIȚIA A II-A

CORINT
ISTORIE

Capitolul 12

Trageri la țintă

„Motivele plecării mele nu sunt religioase”, i-a scris Ayan lui Fahad Qureshi. La sfârșitul lui august 2012, chiar după ce începuse ultimul an de școală, i-a trimis o scrisoare prin care își anunța demisia.

„Simt că am dat tot ce am putut în momentul de față. Poate în viitor, când voi avea mai multe cunoștințe, voi putea contribui mai mult, *inshallah*. Vă mulțumesc pentru tot ce m-ați învățat și pentru că mi-ați oferit această șansă. Cred sincer că Islam Net m-a ajutat să mă dezvolt, dar apoi ceva s-a schimbat și nu mă mai simt utilă. Cu sinceritate, a voastră Ayan.”

Ca răspuns, Qureshi i-a scris: „Sper că într-o zi, *inshallah*, te vei întoarce mai experimentată, mai motivată, mai disciplinată și mai hotărâtă.”

Și Emira părăsise organizația. Motivul plecării ei era specificat într-un mod mult mai clar.

„Eu înțeleg altfel credința”, le-a spus ea celor de la Islam Net. Membrii consiliului de conducere auziseră zvonurile referitoare la o poveste secretă de dragoste între Emira și Ubaydullah Hussain și erau convinși că el îi influențase decizia de a pleca. Vorbe, bârfe și oameni circulau între cele două medii. Islam Net regreta plecarea ei pentru că știa să lucreze la calculator.

Emira criticase de multe ori Occidentul în fața unui membru al organizației pe care acum o părăsea.

— Adică susții terorismul împotriva civililor? o întrebase acesta.

La început, Emira nu a răspuns.

— De exemplu, un atac la o cafenea? a insistat tânărul.

Emira a zâmbit.

Aisha părăsise dezamăgită organizația. Ayan își dăduse demisia politicos. Emira o apucase pe alt drum, la fel și Dilal. Aceasta oricum nu se simțise niciodată prea bine-venită la Islam Net.

În plus, toate aveau acum alte modele.

*

La sfârșitul lui septembrie 2012, câteva sute de oameni s-au adunat în fața ambasadei americane din Oslo. Veniseră aici să protesteze împotriva filmului *Innocence of Muslims*, pe care îl considerau jignitor la adresa lui Mahomed. Pe trotuarul dintre Parcul Palatului și clădirea triumphiulară a ambasadei, steagurile negre, având inscripționat crezul islamic, contrastau puternic cu albastrul cerului.

Se striga tare: „Obama, Obama, noi toți suntem Osama!”

Politia îi filma pe demonstranții printre care se găseau militanți islamiști, persoane condamnate pentru infracțiuni cu violență, rebeli din Islam Net și vreo 20 de femei bine acoperite. Existase o dezbatere internă referitoare la participarea femeilor la protest și se hotărâse că ele puteau participa, cu condiția să „nu se amestece printre cei de sex opus”. Un tânăr care își spunea Abu Muaz postase pe Facebook, pe pagina unui grup secret, regulile cu privire la demonstrații: „Frații și surorile vor sta separat. Frații în față și surorile în spate, cu câțiva frați care să formeze o gardă și care să se asigure că surorile sau mamele nu sunt expuse remarcilor batjocoritoare ale inamicilor islamului.”

Grupul avea un nume acum: *Profetens Ummah*¹.

Ubaydullah Hussain s-a adresat mulțimii:

— Nimic nu ne e mai drag nouă, musulmanilor, ca Profetul! Suntem însetați de răzbunare!

Pedeapsa pentru jignirea islamului este moartea, spunea el.

— Lumea are nevoie de un nou Osama bin Laden!

¹ *Umma* (în arabă, „comunitatea”) Profetului (n. red.).

Unii dintre cei care se aflau pe Henrik Ibsens Gate în acea zi de toamnă se gândeau să plece în Siria pentru a lua parte la jihad – o datorie pe care Dumnezeu o porunceă dacă musulmanii erau atacați.

Unul dintre aceștia era Hisham Hussain Ahmed, care venise singur din Eritreea în Norvegia pe când era minor, se stabilise în cartierul în care locuia și familia Juma și stătuse la stand împreună cu Ayan pe strada principală din Oslo, cu un an în urmă, prea timid și prea politicos ca să îndrăznească să-i abordeze pe trecători.

Hisham fugise de război pe când avea 13 ani.

Acum se gândea din nou la război.

În ultimul timp, viața lui nu avusese o direcție anume. Era cu-rrier pentru un angajat necinstit al unei companii de transport, un șef care nu înregistra în contabilitate toate tranzacțiile. O parte din bani ajungeau și în buzunarul lui Hisham.

Avantajul acestei slujbe plătite cu bani peșin era că Hisham putea să primească și ajutor de șomaj. Avea timp să facă și ceea ce îi plăcea cel mai mult, să pescuiască. Avea timp să se ducă la Sandvikselva, un râu din apropierea orașului Oslo în care se prindeau cei mai buni păstrăvi, împreună cu un prieten și să stea acolo de la amiază până la miezul nopții. Sau putea să se trezească la ora trei sau patru dimineața, când soarele verii răsărea deja, să-și ia sculele de pescuit, să găsească un loc frumos, să arunce momeala și să se piardă în visare.

Niciodată nu se simțise mai în largul lui. Abia știind să scrie și să citească atunci când a ajuns în Norvegia, a întâmpinat greutăți la multe materii. Engleza, din care nu știa o boabă, i-a pus îndeosebi probleme. La eșecul lui a contribuit și faptul că refuza să-și facă temele. Renunța repede atunci când ceva îl plictisea. Profesorii erau blânzi și îl treceau uneori cu nota minimă. Profesorul de sport i-a vorbit despre Wild X, o organizație multiculturală specializată în activități în aer liber pentru imigranți și alți „copii ai asfaltului”, cum le spunea Tor Bach, responsabilul cu organizarea. Hisham a fost invitat să se plimbe cu barca și să pescuiască. A fost o ușurare, după orele interminabile de schi fond făcute la școală, când obținea un timp cu câteva ore mai slab ca al primilor sosiți, pentru că

nu fusese obișnuit cu schiatul și nici nu învățase să schieze. Spre sfârșitul școlii gimnaziale, viața lui a luat-o razna. S-a împrietenit cu kosovarul Egzon Avdyli, băiatul rău al școlii, a început să fumeze hașiș, să bea și să meargă la petreceri. Chiulul era la ordinea zilei.

În compania celor de la Wild X se putea relaxa și, în același timp, putea face lucruri interesante. A învățat să citească o hartă și să folosească busola, să facă un foc de tabără. Iarna își construiau adăposturi în zăpadă și își petreceau noaptea în ele, iar participanții care obțineau permisul de vânatoare puteau să vâneze cocoși-de-munte.

După terminarea orelor, lucra la o asociație pentru persoane cu dizabilități. Era simpatizat atât de colegi, cât și de cei pe care îi avea în grijă, mai mult pentru veselia lui decât pentru munca depusă. Când a venit momentul să hotărască ce va face după terminarea școlii, un consilier i-a spus că, din moment ce i-a plăcut să lucreze la acea asociație, ar putea să se califice ca asistent social și să obțină o diplomă în domeniul asistenței sociale și medicale.

„Societatea are nevoie de asistenți sociali competenți, care înțeleg cum apar problemele psihice și sociale și care știu să acorde ajutor într-o manieră profesionistă”, scria pe certificatul de absolvire a cursurilor de asistență socială. În ciuda notelor catastrofale, a fost acceptat la Colegiul Universitar Volda.

Volda e un loc minunat, aflat lângă un fiord, cu case risipite pe coasta muntelui. Când strălucește soarele vara, apa și natura se colorează în nuanțe de albastru și verde, iar în fundal se profilează limpede munții înalți, cu vârfurile acoperite de zăpadă. Un loc perfect pentru toate activitățile care îi plăceau lui – drumeții pe munte, pescuit și vânatoare de cocoși-de-munte.

Dar a venit toamna și totul a devenit cenușiu, rece și din ce în ce mai întunecat. Mediul sigur din școala gimnazială nu mai exista, el nu era pregătit pentru alte studii, pentru că nici acum nu știa prea bine să scrie în limba norvegiană.

Colegii de cameră din cămin au observat că citește foarte des dintr-o carte. Cartea care îl absorbea nu era însă un manual. Era Coranul.

Înainte să se încheie primul semestru, a abandonat școala. S-a întors la Oslo și s-a angajat ca lucrător într-o parcare. Unul dintre colegii lui era Ubaydullah Hussain.

*

Pe la sfârșitul iernii anului 2012, Tor Bach de la Wild X a primit un telefon de la Hisham. Nu se mai văzuseră de trei sau patru ani, iar Bach a fost plăcut surprins să-l audă pe vechiul tovarăș de drumetie.

— A trecut o veșnicie, i-a spus el și l-a invitat să-i facă o vizită.

Tor Bach era un tip dintr-o bucată, deschis, căruia nu-i plăcea critica. Avea și un site cu tendință de stânga, numit Wasp, al cărui obiectiv declarat era „jurnalismul de investigație cu privire la grupurile și mediile violente, rasiste, totalitariste și antidemocratice”. A făcut ochii mari când pescuitorul de știuci, cum i se spunea lui Hisham la Wild X, a venit la el cu trei indivizi, toți cu barbă, așa cum cerea moda jihadistă.

Ultima oară când îl văzuse, Hisham era un simplu adolescent. Acum era plin de mușchi după ce făcuse exerciții cu haltere.

— Semenii cu al-Shabaab! a chicotit Tor Bach.

Observația lui nu a reușit să aducă nici măcar o urmă de zâmbet pe fața lui Hisham. „Jihadiștii aspiranți demonstrează o lipsă totală a simțului autoironiei”, își zise Bach.

Hisham avea ceva aspru în privire sau încerca doar să facă pe durul? Ce se întâmplase? Și-a adus aminte că, uneori, Hisham susținea niște teorii bizare ale conspirației, dar asta...?

Vizitatorii cu chipuri solemne nu au pierdut timpul cu pălăvrăgeli și au trecut direct la subiect. Voiau să se înscrie la cursul de vânatoare.

Bach a tăcut. S-a uitat la ei, a ezitat, apoi a început să le înșire detaliile concrete. Mai întâi erau cursurile de teorie, nouă în total, trei ore pe săptămână, seara, timp de trei săptămâni. Primul curs se numea „Vânătoria și etica”. Apoi urma cursul practic de „Tragere și tehnici de vânatoare”. Urmau să învețe regulile și regulamentele, speciile de animale, despre siguranța armelor și

să primească informații despre diverse rase de câini de vânătoare și despre ce să facă cu vânatul doborât. După aceste cursuri, puteau participa la examenul oficial organizat de autorități pentru obținerea permisului.

Trecerea examenului le asigura un permis de portarmă.

— Când începe cursul? a întrebat Hisham.

După ce au plecat cei trei islamiști, Bach a sunat la PST.

— Nu putem împiedica pe cineva să dea examen pentru obținerea permisului de vânătoare, atâta timp cât nu a comis nicio infracțiune, i-a spus polițistul. Dar o să stăm cu ochii pe ei.

Răspunsul nu l-a liniștit pe Tor Bach.

*

Bach i-a înscris pe cei trei. A început cursul. Hisham și prietenii lui erau mult mai interesați de arme decât de cocoși-de munte și căprioare. Unul dintre ceilalți participanți i-a spus lui Bach că îi auzise pe bărboși vorbind despre vânătoarea evreilor – *yahud*.

Când partea de teorie s-a terminat, trecuseră Paștile și soarele de primăvară topise zăpada. Era timpul să înceapă lecțiile de tragere în poligon. Tor Bach l-a luat de mână pe fiecare și i-a spus care sunt regulile. Apoi cursanților li s-a permis să tragă.

— *Allahu Akbar!* strigau Hisham și ai lui atunci când nime-reau ținta.

Tor Bach stătea deoparte tăcut și privea. De partea cealaltă a gardului era o mașină albă în care se aflau doi oameni. Erau cei de la PST, care îi supravegheau și făceau fotografii.

Se apropia ziua examenului. Ce naiba putea să facă el?

A sunat din nou la PST.

— Nu putem interveni și nu putem să-i împiedicăm să dea examenul, a fost răspunsul polițiștilor.

Dar Tor Bach putea. A încălcat legile educației și a omis să-i înscrie la examen. Când Hisham a luat legătura cu el să-l întrebe când vor da examen, el i-a spus:

— Ceva nu e în regulă. Nu știu de ce, dar nu pot să vă înscriu. Hisham l-a sunat iar, de data asta mai furios.

— Ce se întâmplă?! Când e examenul?

Tor Bach i-a spus că nu pricepe deloc, dar sistemul nu-i permite să-i înregistreze.

— E posibil să fie din cauza unor probleme penale? l-a întrebat Bach.

Hisham nu a mai luat legătura cu el.

*

Soția lui Hisham era acasă, pentru că se apropia momentul în care trebuia să nască. Copilul urma să vină pe lume în decembrie.

Cei doi nu se puteau pune de acord asupra locului în care aveau să trăiască. Hisham credea că e *haram* să locuiești într-o țară nemusulmană. Voia să plece în Siria și vorbea despre o viață petrecută în rugăciune și luptă, în credință față de Dumnezeu, pe pământ sacru. Voia să plece împreună acolo, copilul să se nască acolo, iar ei să trăiască așa cum se cuvine unor adepți ai islamului. Dacă ar fi fost uciși, ar fi avut asigurat un loc în rai.

Viitoarea mamă nu părea interesată de așa ceva. Viața ei era aici. Lucra la o grădiniță și i-a spus că puteau să trăiască bine în religia lor în Norvegia, exact ca până acum.

Soțul ei era încăpățânat. Jihadul era mai important ca orice, decât el, decât ea, decât ei. Era pentru Dumnezeu.

Un prieten credea că planul lui Hisham era nesăbuit.

— Trebuie să cunoști islamul bine de tot înainte să pleci. Abia atunci poți lua decizia corectă, i-a spus el.

Deși citise mult din cartea sfântă, Hisham avea cunoștințe superficiale și extrem de selective despre islam.

— Eu nu sunt făcut pentru studiu, pentru citit, a răspuns Hisham. Atâta timp cât reușesc să-mi îndeplinesc obligația de a mă ruga în fiecare zi, pentru mine e destul.

Un alt prieten era la fel de sceptic.

— Îți lipsește un scop în viață. Te culci și te scoli când vrei tu, pescuiești noaptea și dormi ziua. Acum vrei să-ți duci familia în Siria fără să știi măcar de ce. Citește întâi Coranul, mai amână plecarea.

Hisham le-a răspuns amândurora cu acele cuvinte care deveniseră un fel de formulă magică pentru musulmani:

— Noi nu suntem oameni ai cunoașterii, suntem oameni ai războiului.

A plecat din Norvegia în noiembrie 2012, cu câteva săptămâni înainte de data la care trebuia să nască soția lui. A lăsat-o să simtă singură bătaile de inimă ale copilului, loviturile lui, grija și teama de dinaintea nașterii; a fost singură când au început contracțiile și când copilul a venit pe lume.

După naștere a avut o perioadă grea. S-a mutat înapoi la părinții ei, abia putea să se dea jos din pat, stătea numai în casă și își respingea copilul. Se instalase depresia postnatală, aceasta fiind întreruptă numai de atacuri intense de panică. „Poate e posedată de diavol”, s-au îngrijorat părinții ei, văzându-i stările de anxietate. Au încercat s-o liniștească citindu-i din Coran.

În Siria, Hisham s-a alăturat organizației Jabhat al-Nusra. Mai mulți indivizi din organizația *Profetens Ummah* făceau parte din aceasta. Printre ei și chilianul Bastian, care nu venise cu mâna goală. Strânsese bani în numele organizației de ajutorare a mișcării islamiste Al-Furqan din Grønland. Lumea depusese sume mari de bani în cutiile de colectă; uneori, voluntarii primeau plicuri groase cu bani peșin. *Zakat* – milostenia – este unul dintre cei cinci stâlpi ai islamului, iar acțiunea desfășurată de Al-Furqan îi convinsese pe oameni să facă donații substanțiale după rugăciunile de vineri.

Ca să poți strânge bani pentru Al-Furqan, trebuia să îndeplinești câteva criterii. Trebuia să juri *baya* – loialitate – șefului organizației, să fii musulman practicant, să cunoști artele marțiale și să-i sprijini pe musulmanii care se află pe *haqq* – calea cea adevărată și dreaptă – și pe cei oprimați. În afară de asta, răspundeai doar în fața lui Allah. Deviza lor era: „Allah este revizorul nostru.”

Bastian nu răspundea în fața nimănui. Când a plecat în Siria, a luat toți banii pe care îi adunase. Șeful organizației Al-Furqan era furios. Escrocul va răspunde în fața lui Allah în ziua judecății. Dar Bastian spunea că banii erau mai utili unde se găsea el, pentru

că, atunci când Al-Furqan le trimitea bani refugiaților, risca să-i ajute și pe păcătoși, ba chiar și „pe cei care fumează”. Așa încât s-a simțit îndreptățit să ia banii.

Ca și Hisham, Bastian lăsase acasă un copil. Se căsătorise cu o adolescentă somaleză în cadrul unei ceremonii musulmane cu un an în urmă. Fata scăpase de această căsnicie după ce a rămas însărcinată și s-a mutat la părinții ei, pentru că el devenise violent și tiranic. I-a făcut plângere la poliție, iar polițiștii au scris în raport: „O bate, o ține închisă, refuză să-i dea voie să iasă dacă nu poartă un veșmânt care să-i acopere complet capul/fața – *niqab*.” El a încercat în continuare s-o vadă, așa că ea a făcut rost de un ordin de restricție. În raport se spunea: „Ea e convinsă că Bastian vrea să locuiască împreună nu pentru că o iubește, ci pentru că vrea să dețină controlul asupra copilului. El i-a spus că dorește ca acest copil să fie crescut într-o țară musulmană și că are planuri să-l pregătească pentru o misiune sinucigașă.”

În scurtă vreme, a venit lângă Bastian o altă femeie. Emira – studenta de la ingineria calculatoarelor – a renunțat la facultate, părinți și planurile de nuntă. Fosta fotbalistă abandonase totul pentru ceea ce ea considera a fi libertatea ei – Siria. În Turcia, Emira a fost întâmpinată de Bastian, care își luase numele de Abu Safiyya. S-au căsătorit înainte de a trece granița împreună.

Și Hisham voia o altă soție. Dacă prima soție s-ar fi răzgândit și și-ar fi luat copilul ca să vină la el, n-ar fi fost o problemă, în Siria puteai avea patru neveste. El nu vorbea nici araba, nici engleza, iar în Siria nu erau multe femei din Eritreea, așa s-a gândit că ideal ar fi să urmeze exemplul lui Bastian și să-și aducă o soție din Norvegia.

A întrebat pe unii și pe alții.

Emira le trimitea des vești prietenelor ei. Lucrurile stăteau bine, *Alhamdulillah*. I se dăduse un loc în care să stea împreună cu Bastian, o casă mare, cu grădină și curte.

Părinții ei erau devastați – pierduseră o fiică. Vărul ei din Pakistan era dezamăgit – își pierduse biletul de intrare în Occident.

Și Aisha voia să plece. La urma urmelor, ea fusese cea mai ambițioasă din grup. Dar sarcina o ținea locului. I-a povestit despre

frustrările ei lui Dilal, care urma un curs pentru asistente medicale la Colegiul Universitar din Oslo.

— Ești nebună? a exclamat prietena ei. Nu e un loc potrivit pentru copil! Nici pentru tine.

Dar Dilal începea să fie atrasă și ea de bărbatul cu haine ponosite din *Profetens Ummah*. O prietenă norvegiană care se convertise o introdusese în acel cerc. Îi spusese că oamenii sunt puțin ciudați, dar că liderul este arătos și interesant.

Dilal a solicitat accesul la pagina privată de Facebook a organizației *Profetens Ummah*. Accesul era controlat de însuși liderul cel arătos și interesant – Ubaydullah Hussain, bărbatul de care fusese îndrăgostită odinioară Emira și pe care îl ceruse în căsătorie Aisha înainte de a se mărita cu Arfan Bhatti. El trebuia să se asigure că cei care doreau să obțină accesul erau musulmani riguroși, nu ziariști, cercetători sau angajați ai PST.

La scurt timp după ce Dilal a solicitat înscrierea în grup, a primit un răspuns pe Messenger. Era de la Ubaydullah Hussain.

— Nu porți *niqab* în poza de profil. De ce?

Dilal i-a răspuns că nu e pregătită.

— De ce vrei să devii membră?

— Ca să învăț. Sunt curioasă.

— Nu ești šiită, așa-i?

— Nu sunt.

Tăcere. Așa s-a încheiat schimbul de mesaje.

Oare pentru că nu se acoperea? Pentru că era kurdă? Cine se credea individul ăsta?

Două zile mai târziu, fratele ei mai mic a primit un SMS și a exclamat:

— Ce...? Ubaydullah Hussain îmi trimite mie mesaj. Mă întreabă dacă sunt šiit. Ce vrea teroristul ăsta de la mine?

Dilal s-a prefăcut că nu știe, dar în secret era încântată. Ubaydullah intrase probabil pe pagina de Facebook și îl găsisese pe fratele ei. Prin urmare, lua problema în serios. Fratele ei, care era în aceeași clasă cu Ayan la Liceul Dønski, și-a dat seama că se întâmplă ceva.

— Sper că știi ce faci, a avertizat-o el.

Când a intrat din nou pe Facebook, a găsit o notificare, în care i se spunea că a fost acceptată în grupul privat. A început să citească postările și comentariile.

Ubaydullah a luat legătura cu ea după puțină vreme. Voia să-i fie îndrumător personal. Dilal s-a simțit flatată. Deși nu era de acord cu majoritatea lucrurilor scrise de el, i se părea că are ceva care o atrage. Au vorbit on-line tot mai mult și mai des, ziua și seara. La un moment dat, ea a renunțat la propriile păreri. Ceea ce spunea el era probabil adevărat. Probabil avea dreptate. El citise tot Coranul. Îl știa pe dinafară. Cum să-l contrazică?

În scurt timp, tot ce spunea el era adevărul gol-goluț.

„Am putea să ne cunoaștem?” a întrebat-o el într-o zi.

Au stabilit să meargă la plimbare. Dilal era emoționată. El i-a spus că avea deja o relație cu cineva, dar voia să se despartă. S-au plimbat ore întregi. În timpul plimbării, s-a oprit brusc și a întrebat-o:

— Ce vrei?

Ea n-a răspuns, a lăsat ochii în jos și atunci el a întrebat-o:

— Vrei să te mai întâlnești cu mine?

Da, ar vrea.

După prima întâlnire, i-a fost dor întruna de el. Voia doar să fie cu el. El i-a trimis o serie de mesaje. Mai întâi s-a îndrăgostit de vorbele lui. De felul frumos, pur și logic în care se exprima. Sau poate de puterea lui? Oare notorietatea, statutul lui de personaj public îl făceau charismatic? Ubaydullah și ceilalți lideri din *Profetens Ummah* aveau o putere de atracție aproape magică asupra femeilor din grup. Multe dintre ele își doreau un bărbat care să apuce pe calea războiului. Jihadul, indiferent că se desfășura pe câmpul de luptă sau pe hârtie, nu prea conta atâta timp cât era pentru Allah.

— Mi-e dor de tine! i-a scris el.

— Și mie mi-e dor de tine! i-a răspuns ea.

„Ciudat lucru ca un astfel de individ să fie așa de gentil. Când te gândești că eu am fost cea care i-a scos la iveală această parte bună,”

s-a minunat Dilal. Când se gândea la el, simțea furnicături în tot corpul. Au început să se întâlnească acasă la el, lângă hipodromul de la Bjerke, iar uneori în apartamentul lui Arfan Bhatti, aflat în Stovner. În cele din urmă, stătea tot mai mult cu el, spunându-le părinților că e la o prietenă și petrecându-și noaptea împreună.

— Trebuie să ne căsătorim, i-a spus el. Am făcut una, alta, de toate. Trebuie să te măriți cu mine.

— Nu pot. Familia mea nu va accepta niciodată. Frații mei ar putea să te ucidă.

— Dacă familia ta nu mă acceptă, asta înseamnă că sunt necredincioși. Nu au cum să refuze un soț musulman. Nu există niciun motiv logic să refuze.

Nu, nu era niciun motiv logic. Erau uniți prin legături invizibile.

Apartamentul lui din Bjerke a început să fie lumea ei. Ubaydullah i-a confiscat telefonul mobil, portofelul, cardul, actele și laptopul. Nu îi dădea voie să-și continue studiile, să ia legătura cu familia sau să iasă fără el.

Occidentul era în război cu islamul.

Occidentul este împotriva noastră.

Norvegia este o țară de necredincioși.

Locuitorii ei se vor duce în iad.

Ei sunt dușmanii.

Ei ne vor răul.

Își bat joc de noi.

Trebuie să ripostăm.

Trebuie să rămânem uniți în *umma* noastră.

Noi suntem frați și surori.

Ne vom duce în rai!

După ce Arfan Bhatti a plecat în Pakistan, Ubaydullah a devenit noul șef al organizației *Profetens Ummah*.

*

Dilal a fost trimisă la bucătărie când a venit șeicul care trebuia să-i căsătorească. A stat pe unul dintre cele trei scaune, câte

încăpeau acolo, și a așteptat. Bucătăria era imaculată, micul rob al lui Allah făcea o curățenie impecabilă. Dădea cu mopul pe jos la cel mai mic semn de murdărie. Acum el, șeicul, cei doi martori și al ei *wali* stăteau în sufragerie. Dilal nu îi reținuse numele – Abu sau așa ceva. Era același bărbat care fusese *wali* și pentru Aisha. Era un rol pe care ar fi trebuit să-l joace tatăl ei. Dacă nu putea el, fratele cel mare ar fi trebuit să fie protector, iar dacă nici el nu putea, atunci venea celălalt frate. Dacă nu aveai frați, atunci protector trebuia să fie un bunic, un unchi, un văr și așa mai departe. Dar niciunuia nu i se ceruse asta.

Putea să audă sunetul înăbușit al vocilor din sufragerie. Clanța ușii s-a mișcat. Abu, sau cum l-o fi chemând, a intrat în bucătărie. Ea a ridicat capul.

— Uită-te în pământ, i-a poruncit el.

Ea și-a coborât privirea.

— Ascultă. Ai două lucruri de făcut, i-a spus el. Să te uiți în pământ și să spui „da”.

Ea a rămas tăcută, privindu-și mâinile. El a întrebat-o dacă e adevărat ce spune Ubaydullah, că familia ei este împotriva căsătoriei doar pentru că el e pakistanez. Ea a confirmat. După Coran, un tată nu putea refuza să ofere mâna fiicei sale unui bărbat cu faimă bună atâta timp cât acesta era musulman practicant. Diferențele de rasă, naționalitate, cultură sau tradiție nu erau motive acceptabile.

Bătrânul a întrebat-o cu voce gravă dacă îl acceptă pe Ubaydullah ca soț.

Ea a răspuns „da”.

El a citit câteva versete din Coran. Ubaydullah i-a oferit o bijuterie. Erau acum căsătoriți.

Familia lui Dilal era furioasă. Unica lor fiică îi părăsise. Se puneau problema răzbunării.

Faptul că Ubaydullah nesocotise familia lui Dilal, refuzând să-i ceară mâna, a stârnit discordie în *Profetens Ummah*. Stilul lui de viață în general era o chestiune care împărțea grupul în tabere. Fusese implicat în multe conflicte și scandaluri și lăsase în

urmă o mulțime de inimi frânte. Multora nu le plăcea atitudinea lui negativă. Tunase și fulgerase împotriva statului norvegian pentru că pretindea impozite de la musulmani, dar participa la război împotriva islamiștilor. Singura problemă era că el însuși trăia pe seama aceluiași stat căruia ceilalți îi plăteau impozite, în timp ce el primea 19 000 de coroane, adică aproape 3 000 de dolari pe lună ca ajutor social după ce renunțase la slujbă. Pagina lui de Facebook era plină de invective la adresa altor grupări. Referitor la evreii care se simțeau amenințați și care își exprimaseră dorința de a fi protejați de poliție, a scris: „O să le dau eu lor protecție, *inshallah*. Imediat ce iau permisul de vânătoare și pun mâna pe un Kalashnikov.”

Certurile și conflictele dintre membri amenințau să distrugă unitatea grupului, așa că, la începutul lunii martie a anului 2013, Ubaydullah a renunțat la funcția de lider. Pe Facebook a prezentat numeroase motive: „Printre altele, lumea s-a concentrat prea mult pe mine personal și prea puțin pe ideologia și mesajul grupului.” A adăugat că, deși anumite elemente din organizația *Profetens Ummah* s-au poziționat clar împotriva stilului său de conducere și a lui personal, cu toții sunt frați întru islam atâta timp cât acționează conform Coranului.

Imaginea lor de musulmani drepecți a fost pătată din cauza islamiștilor afemeiați și a atitudinii superficiale față de căsătorie: o cerere, câteva versete din Coran, urmate de o coabitare de o săptămână, o lună, poate două. Apoi totul se încheia cu un divorț simplu, anunțat de soțul care spunea „*talaq*” – „divorțez” – de trei ori.

Unul dintre membrii care se împotriveau în mod deosebit acestui dezmăț era Egzon, liderul albanezilor kosovari din grup. Frații lui Dilal îi fuseseră buni prieteni în copilărie. Le-a spus acestora cât este de furios: „Dacă Ubaydullah ar fi luat-o pe sora mea, l-aș fi omorât.”

I-a prevenit pe membrii grupului în legătură cu pericolul căsătoriilor pripite și al divorțurilor rapide.

„O căsătorie islamică este un lucru frumos și nu trebuie să fie tratată ca o căsătorie *mutah* šiită, care este declarată nulă și neavenită la prima împrejurare potrivnică”, scria Egzon, sub numele Abu Ibrahim, pe care îl folosea on-line, afirmație la care a primit drept răspuns o mulțime de aprecieri și de inimioare, ca și comentarii precum „de acord” sau „nu e o jucărie pe care o arunci”.

Mutah, despre care vorbea Egzon, înseamnă literalmente „plăcere”, iar *nikah al-mutah* se folosește de islamiștii šiiti pentru a descrie o căsătorie temporară, pentru care nu s-a stabilit un termen anume. Femeia trebuie să fie castă, dar nu neapărat virgină. Unii condamnau din punct de vedere religios această practică, considerând că încurajează prostituția. Se spunea că Profetul, care avusesese el însuși 12 soții, se opusese acestei practici. După 14 secole de la moartea lui, dezbaterea continua la Oslo.

Multe dintre fostele prietene ale islamiștilor se simțeau jignite, folosite, prostituate. Unele, ca Emira, fuseseră iubite secrete, amăgite cu promisiunea căsătoriei. Altele, ca Aisha, se căsătoriseră după tradiția musulmană, fără știrea părinților, după care fuseseră părăsite. Iar altele, precum soția însărcinată a lui Hisham, fuseseră abandonate.

„Fraților! Purtați-vă cu soțiile voastre așa cum ați vrea să se poarte alții cu surorile și fiicele voastre”, scria Abu Khurosan, alias Arfan Bhatti. „Și nu vă căsătoriți în taină, căsătoria trebuie să fie o ocazie fericită, pe care s-o împărtășești cu ceilalți, nu trebuie să o ții ascunsă.”

Își spuneau *Profetens Ummah*, dar îl urmau pe Profet doar atunci când le convenea.

Într-o dimineață de octombrie a anului 2013, Ayan Juma, de 19 ani, și sora ei, Leila, de 16, au părăsit casa părintească din Oslo, după care le-au transmis părinților prin e-mail următorul mesaj: „Pace, milă de la Dumnezeu și binecuvântare vouă, mamă și tată... Vă rugăm să nu fiți supărați pe noi.”

Cele două surori luaseră hotărârea de a pleca în Siria și de a-i ajuta pe islamiști. Plănuiseră asta de luni bune. Sadiq, tatăl lor, pornește repede pe urma fiicelor în Turcia. Când ajunge acolo, acestea abia trecuseră granița. Sadiq este însă hotărât să le găsească.

Urmează povestea fascinantă, sfâșietoare a unei familii dezbinată. În vreme ce Sadiq își riscă viața încercând să-și aducă fetele acasă, soția lui, Sara, aflată în Norvegia, începe a se îndoi de viața pe care o duce în acea țară. Cum i s-au putut radicaliza copiii fără ca ea să știe? Ce ar putea să facă pentru ca fiii ei mai mici să nu împărtășească aceeași soartă?

Beneficiind de sprijinul familiei Juma, autoarea urmărește de la început firul întortocheat și dramatic al acțiunii. Cititorul călătorește, împreună cu Sadiq și Sara, de la casa acestora din Somalia la apartamentul din Oslo, apoi în Turcia și Siria, unde două surori adolescente sunt puse în fața urmărilor șocante ale faptei lor.

**AVENTURA CELOR DOUĂ SURORI NORVEGIENE
ESTE POVESTITĂ ÎN FILMUL DOCUMENTAR *ONLY A FATHER*.**

Parteneri media:

Historia

